

NEWSLETTER

huhtikuu 2007

Huhtikuu hupeni vain jonnekin että huiskis vain, liekö koko ajan puhaltanut kova tuuli vauhdittanut sen menoa. Uusia reippaita junnuratsastajia on tullut mukavasti elävöittämään vakiintunutta viikkorytmiä. Tällä hetkellä liki kaikki ryhmät ovatkin kalenterissa täynnä, joskin varsin suuri eri syistä johtuva poissaoloprosentti vaivaa. Jos halutaan säilyttää pienet ryhmät, sen mahdollistaminen edellyttää kaikkien sitoutumista. Ratsastajille varatut hevoset vaativat joka viikko tietyn määrän liikuttamista. Ensi syyskauteen tulemmekin ilmeisesti muuttamaan systeemiä hieman.

Ratsastajaesittelyssä: Belle ja Heli

Heli Lehtorana ja Belle (Isabella) Wendelin ovat ratsastaneet alusta asti samassa ryhmässä. Ratsastajina he ovat mukavasti vastakohtia: Heli räväkkänä välistä innostuu keikkumaan satulassa liikaakin, ja Belle joka istuu hiljaa ja rauhallisesti, joskus jopa liiankin rauhallisesti. Bellen haastattelu tehtiin ruotsiksi, joten siitä ehkä johtuu tietty yksitavuisuus toimittajan kielipään mukaisesti

Kuvassa:Heli ja Belle välissään Pelle

Kauanko olet ratsastanut?

Heli: varmaan 2 tai 3-vuotiaasta tai niin kauan kuin muistan, meillä on kotona hevosia

Belle: noin 2 vuotta

Miksi harrastat ratsastusta?

Heli: saa olla hevosten kanssa

Belle: se on kivaa

Minkä tyyppisestä ratsastuksesta pidät eniten?

Heli: kaikki on mukavaa mutta ehkä eniten maastoilusta

Belle: maastoratsastuksesta

Millä hevosistamme ratsastat mieluiten?

Heli: Irri, sillä on mukava ratsastaa

Belle: Pellestä koska se on niin kiltti

Notholmens Daphne

Olemme hankkineet uuden tamma-varsan, joka saapuu lähiviikkoina tallille.

Kuva: Daphne kyvyt esiin kilpailuissa 2006

Kyseessä on erittäin hienosta koulusuvusta kotoisin olevan hannover-tammavarsa.

Sen isä on Danone, joka on taas De Niron poika.

Kumpikin maailmalla menestyviä kouluoreja.

Kaunotar tulee pohjanmaalta Vaasan lähistöltä. Se on satulaan totutettu ja ollut pari kuukautta mm.

yhden Suomen parhaan nuorten hevosten

kouluttajan Kiki Nybergin ratsutettavana. Kikin

mukaan sillä on erittäin hienot liikkeet eikä

mutakaan voi tammassa moittia.

Tulemme astuttamaan sen nyt keväällä, joten jos kaikki onnistuu ensikesänä pitäisi meille tulla kaksi varsaa. Varsavuoden jälkeen sen koulutusta jatketaan kouluhevosen uralle.

Elämäni pitkäpäitä: Chival

Tässä jatkuu kertomukset Jukan omista hevosista vuosien varrelta.

Toisen oma hevonen minulle tuli armeijan jälkeen. Se olikin silloin hevoskauppaa aloittavan Rantasen Jukan ensimmäinen "kauppa". Chival-niminen hevonen oli kaunis rautias ruuna. Se oli nuori ja osaamaton kun se tuli minulle.

Lempinimen Sika se sai osin oikeasta nimestään väännettynä, osin sen takia että ensimmäisen vuoden se pomppi pystyyn vähän väliä. Ja se oli todella hyvä siinä, se saattoi pysytyllä kahdella jalalla kymmeniä sekunteja ja käveli teputteli sillä tavalla kuin sirkushevonen. Siitä oli hauskaa kun ratsastaja oli voimaton roikkuessaan sen kaulasta kaksin käsin. Kokeilimme kaikenlaista, mm. minulla oli vedellä täytettyjä ilmpalloja taskussa joita sitten hajoitin sen päähän. Mutta ei niistä meidän poppa-konsteista ollut apua. Jossain vaiheessa se ilmeisesti kyllästyi temppuun ja vain lopetti sen itseksensä.

Hyppyhevosena se oli kohtalainen, osasi hypätä mutta kielteli melko helposti. Paras sijoitus taisi olla Kouvolassa tullut kansallisen 110 cm luokan kolmas sija.

Sika osoittautui keuhkoiltaan herkäksi pölyallergikoksi, ja lopulta se kääntyi niin pahaksi että siitä tuli puhkuri (=hieman kuin jatkuva astamakohtaus). Muistan kuinka ämpärivirityksellä hevoselle annettiin höyryhengitystä. Lopulta oli kuitenkin todettava että siitä ei ole käyttöhevoseksi, ja niinpä jouduin saattelemaan sen vihreille laitumille. Hevonen ehti olla minulla vain pari vuotta.

In memoriam: Puck Perrier

Sateisena lauantaina 22.4. jätimme viimeiset hyvästit Puksulle. Sitä monta vuotta vaivannut sairaus oli pikkuhiljaa edennyt ja se oli alkanut kevättälvella laihtua huolimatta siitä, että se söi tuplasti muihin verrattuna.

Tamma antoi 17 vuoden aikana paljon, niin kilpakentillä kuin siitoksessa. Merkittävää oli myös

sen avulla saada tunne siitä millaista on istua todellisen huippuhevoson selässä. Kun tietää ettei ole sellaista estettä, mistä se ei pääse yli. Puksusta muistuttamaan ja sen perintöä jatkamaan jää kolme superhienoa varsaa.

Kuva: Puksu palkintojenjaossa

Ratsastusmatkalla Walesissa

Olli ja Hannele toteuttivat unelmamatkansa, jota on vuosia suunniteltu. Tässä heidän matkakertomuksensa.

Aloitimme ratsastuksen Jukan opissa reilu neljä vuotta sitten, keski-ikäisinä ja vailla aikaisempaa kokemusta. Haaveena on ollut saavuttaa sellaiset taidot, että pystyisimme ratsastamaan maastossa. Oli aika testata taidot. Varasimme kahden päivän paketin Lesley Jonesilta, joka pyörittää vanhempiensa perustamaa Cae Iago- nimistä ratsastuskeskusta eteläisessä Keski-Walesissä.

Lento Manchesteriin, josta vuokra-autolla kieli keskellä suuta mutta auto vasemmalla puolella Cae Iagoon. Tila sijaitsee laaksossa upeiden kukkuloiden välissä. Tutustumisen jälkeen illalliselle, jossa oli mukana isäntien ja meidän lisäksi ainoastaan yksi vieras. Kielikylpy oli tehokas!

Illalisen aikana kuulimme, että tilalla on 32 hevosta: lähes kaikki Walesincob-rotua. Tämä rotu on Gummeruksen Suuren Hevoskirjan mukaan poni, jonka säkäkorkeudelle ei ole asetettu ylärajaa. Rotua kuvataan kestäväksi, tarmokkaaksi, rohkeaksi ja samalla hyvin lempeäksi. Historia ulottuu 1100-luvulle. Walesincobeja on käytetty mm. työhevosena ja armeijan ratsuna.

Halusimme tutustua ratsuihimme. Niinpä olimme klo 8,00 harjaamassa laitumelta haettuja Hannelen Nutmegiä ja Ollin Dannyä. Aika savisia, mutta oikein mukavia. Nutmeg oli vajaa 150 cm korkea ja Danny vähän suurempi. Kavoita putsatessa kiinnitti huomiota niiden suuruus, ei mitään hipsukoita. Olimme tehneet selväksi, ettemme halua nelistä pitkin kukkulanrinteitä lammasaitojen yli hyppien. Molemmat saimme siksi kokeneet ratsut, jotka eivät turhia touhunneet. Danny oli 15-vuotias ja hivenen muistutti suomalaista laulajakaimaansa.

Breakfeastin jälkeen ratsaille klo 10.30.

Alkutarkastus oli perusteellinen. Kaikki tarkastettiin ja säädettiin tarkasti. Syynä oli tietysti turvallisuus ja se, että pitkä ratsastus olisi kaikkia hihnoja myöten mahdollisimman mukavaa. Katsastus meni muuten

läpi, mutta Ollin kypärä ei kelvannut. Tilalle tuli British Horse Societyn hyväksymä malli.

Kuva: Hannele ja Olli ja aakee laakee korke
Ryhmäämme veti Lesleyn isä Charles. Vetäjän apuna oli Etelä-Afrikasta kotoisin oleva tyttö, jonka tehtävänä oli avata portit ja huolehtia vieraiden mukavuudesta. Palvelu oli koko ajan loistavaa. Aluksi oli jopa vähän kiusallista saada niin paljon huomiota, mutta äkkiä siihen tottui.

Osallistujilta edellytettiin perustaitoja. Isäntämme kysyi maastoon päästyämme, että osaammehan nelistä. Ja me nenänpäät valkoisina selittämään, ettemme sitä osaa emmekä halua edes yrittää. Selvisi, että hän tarkoitti laukkaamista. Laukkapätkän jälkeen viimeisenä ratsastanut tyttö ilmoitti arvionsa Charlesille taidoistamme. Näyte onnistui eikä sen jälkeen enää kysely, mentiin vaan.

Kuva: lepotaulla karussa Walesin maisemassa

Kevät terveisin

www.perriertalli.fi

Ensimmäisenä ratsastuspäivänä söimme eväät kukkulalla, jonka korkeus oli noin 350 metriä. Upeat, keväisen vihreät kukkulat. Lampaista joka puolella ja lisää syntyi koko ajan. Cae lagoon palasimme noin klo 16. Aika kypsänä, mutta onnellisina. Ratsastus oli mennyt hyvin ja oli tosi upeata kulkea hevosella keväisessä Walesissa.

Illallisella oli mukana kaksi uutta ratsastajaa. Toinen heistä oli ratsastanut Lontoossa lumisateessa ja oli haltiossaan, kun kerroimme omasta ratsastuksestamme talvella. Voi olla, että Jukka saa vielä vieraita.

Toisen päivän aamuna samat aamurutiinit. Ollin hevonen oli vaihtunut Charlie B:hen, joka oli paljon touhukkaampi kuin Danny. Nyt vieraita oli kuusi. Reitti oli eri. Nousuja ja laskuja oli vähemmän, enemmän laidunpolkuja. Tauko pidettiin naapurikylän pubissa, jonka pihalla hevosilla oli oma puomi, mutta ei tarjoilua. Takaisin taas noin klo 16.

Hevoset vastasivat hyvin rotumääritelmäänsä. Molempina päivinä osa reiteistä kulki kapeita asfaltteita. Niillä myös ravattiin, mikä tuntui aluksi oudolta ja kovalta. Hevoset ja autoilijat olivat tottuneita toisiinsa. Kukkuloiden jyrkät kohdat oli mentävä käynnissä. Laukkaa mentiin yleensä muutama sata metriä kerrallaan, pisin osuus oli reilu puoli kilometriä. Hevosten jalat välillä vähän luistivat alaspäin mentäessä. Ainoa vähän hämmennystä aiheuttava juttu oli keskelle maaseutua eksynyt lakaisukone. Muutaman kerran hävittäjät lensivät matalalla ylitsemme. Hevoset olivat kuitenkin tottuneet kuninkaallisten ilmavoimien harjoitteluun.

Matkamme oli todella innostava. Kiitos Leilalle rohkaisusta lähteä matkalle. On kannattanut ajaa tunneille Helsingistä Pernajaan pimeässä ja loskassa. Vaikka välillä on tuntunut lähes toivottomalta, kun ei asento oikene eikä laukka nouse. Jukan opit osoittautuivat erinomaisiksi. Kiitos Jukalle paitsi pätevistä myös kärsivällisestä opetuksesta.

T: Hannele ja Olli

Linkki Cae lagon sivuille, jossa on myös lisää kuvia:

<http://www.caeiago.co.uk/default.htm>